Punt de no retorn.

Relat del certamen “Petjades”, basat en la història d’Antonio Blanch Rodríguez.

Preàmbul

Antonio Blanch Rodríguez nasqué a Roquetes el 5 d'agost de 1910, fill de Josepa i Antonio.

L'1 de juliol de 1927 ingressà en l'escola d'Aeronàutica Naval de Barcelona i obtingué, quatre anys després, el títol de Pilot d'Aviació. Es traslladà a Múrcia, a la base de Sant Xavier l'any 1936 (en context de l'aixecament militar), sent nomenat tinent l'octubre del mateix any. El gener de 1937 fou nomenat Capità d'Aviació Naval per mèrits de guerra.

El juliol de 1937 inicià la seva tasca d'observador i el novembre participà en la presa i pèrdua de Terol. Se'n desconeixen més dades del succés, més enllà que pergué el dit petit de la mà dreta per congelació. A finals de març de 1938, va anar a passar 4 dies amb els pares i germanes, refugiats a Lloret. Allí va ser **l'últim cop que el van veure** . A l'abril s'inscrigué al 24è grup d'observadors en un *Tupolev SB-2 Katiuska* i el juny va ser traslladat a l'Escola de Vol de Sabadell. El 5 d'agost de 1938 va sortir al capdavant d'una expedició de 52 alumnes, cap a l'URSS, arribant a Leningrad a bord del vaixell Soviètic *Maria Ullianova* a primers de setembre.

El destí fou el centre d'instrucció de l'Escola d'Aviació de Gandja (Kirovabad de l'època), a la república de l'Azerbaidjan. Amb la caiguda de Barcelona el gener de 1939 i la derrota republicana l'abril del mateix any, ell i dos companys més de la mateixa missió, declinaren la responsabilitat de caps de grup.
L'octubre del 1939 inicià una nova feina, treballant en la fàbrica d'automòbils Stalin de Moscou, fins al juny de 1941 en què, ocupada l'URSS, passà a ser alumne de l'*Escola Superior de Significat Especial del Moviment Guerriller* on planejaven operacions de sabotatge a la rereguarda enemiga; entre elles, la de llançar-se en paracaigudes sobre aeròdroms ocupats, per capturar avions enemics.

El 19 de setembre de 1942 va sortir per a participar en una d'aquestes operacions prop de Viazma, a la regió de Bielorrússia. A partir d'allí… no se'n va saber res més.
Acabada la guerra el 1945, el govern soviètic va ordenar que fossin exhumats tots els cadàvers dels combatents i agrupats en la població més propera. Avui, en un poble que datava sota el nom de *Duguinó* (es creu que es referia a Dugny que, en realitat, és una mena de districte que forma part de la capital francesa), en una plaça del centre, hi ha una fossa comuna on s'aixeca un monument en el qual al seu peu es pot llegir: "Als caiguts en defensa de la Pàtria Socialista". És allí on es creu que estan dipositades les restes d'Antonio.

Punt de no retorn

“Què faig aquí em pregunto jo. Què faig aquí, dalt d’un avió…” - penso. Començo a escriure:

“A bord d’un Polikarpov, escric aquesta carta que, segurament, serà l’última. No amb ànims que algú la llegeixi, sinó per convèncer-me a mi mateix del que estic a punt de fer. M’he estat preparant durant mesos a l’Escola Superior i ara m’he compromès a complir aquesta missió, però mai es veuen les coses clares quan la teva vida juga pel mig en aquesta partida.
De vegades em sembla impossible creure’m que la planificació d’un atac al bàndol enemic pugui contemplar opcions tan irreals com llençar-se d’un avió i tenyir el cel de sang, metralla i fum. Això no obstant, aquestes últimes setmanes han arribat articles als campaments que parlaven d’atacs dignes de pel·lícula.

Es nota que la guerra trastoca a tothom, i molt…

Noto que estic en un carrer sense sortida. No tinc escapatòria, però jo mateix soc el que he decidit dirigir-m’hi i acorralar-m’hi. Tots esperen molt de mi, ara, i jo no puc fugir per cap lloc i sortir-ne il·lès.”

Em miro el fusell sostingut a la vora del seient, amb la càrrega de la munició parcialment desfeta. “Hauré de carregar-lo abans de saltar”, penso.

Reprenc l’escriptura:

“No soc amant de la violència. La mare i el pare sempre m’ho han recordat, i agraeixo que m’hagin impregnat de bons valors. Així i tot, penso que el que faig no és per veure l’enemic sofrir, sinó per veure l’aliat lloar-se i celebrar. Ho faig per honor a la meva pàtria, per honor als meus valors. Sempre m’autoconvenço cada cop que hi penso.”

Em miro el vidre frontal de la nau, ple de rascades, i em fa pensar més. Continuo:

“No és la primera operació militar en la qual prenc part. Cada dia de guerra et corromp lleugerament per dins, com quan es generen escletxes als cristalls: mai podràs tornar a apreciar la transparència de la vida amb els mateixos ulls. Però també et recorda d’on vens, el passat que deixa empremta en tu i que forma part de la marca de la casa. Ajuda a reflexionar i a no fer-nos abandonar els principis. A no fer-nos abandonar el fet que som humans jugant a tractar-nos com peces d’escacs: insignificants, parts d’una mera estratègia.”

Em trec la visera, tota glaçada, que em comença a ennuvolar la vista pel fred que fa.

La guardo en un racó. Li dono les gràcies per haver-me deixat apreciar amb els ulls el que segur que seran els meus últims instants de vida. M'adono així que estic començant a delirar i li estic parlant a unes ulleres de cuir desgastades i que com abans s'acabi aquest patiment millor. Normalment, em produiria gràcia, però ja no me'n ric. Ja no sento res. Començo a notar que m'estic convertint en una d'aquestes peces d'escacs.

De sobte, xiulets eixordadors comencen a sonar pels meus voltants. No, no era per la manca de visera i barret. Són avions que comencen a caure.
Se'm glaça la pell encara més. La missió havia començat.

Tota una vida preparant-te i, així i tot, l'amarg sabor del final et sorprèn, perquè saps que porta una aroma mortífera, un reguitzell de foscor i silenci. Començo a accelerar el ritme de redacció, tal com fan els meus batecs.

"Ara mateix estic a punt d'emprendre el que serà l'últim acte de la meva vida. No em queden ànims ni sentiments. No seré sentimental. No tinc res dins de mi. M'acabo de deshumanitzar jo tot sol. Soc… no res. Soc…

…no…

…res."

Em descordo el cinturó de seguretat, carrego amb prou feines la munició al fusell i preparo la cordeta auxiliar de la motxilla per desplegar el paracaigudes. Em tremolen les mans. Deixo la nota al seient de l'avió.

Respiro.

Analitzo on he d'aterrar.

Fixo l'objectiu.

Salto.

Salto i deixo enrere una nau, una vida, un Antonio, una família que ja no sap res de mi, una Roquetes que em va veure créixer.

… Però m'enduc, a part del fusell i les bales, una pregunta.

Què faig jo aquí. Què faig jo… aquí… dalt al cel.